

СПРАВА «САДОХА ПРОТИ УКРАЇНИ» (CASE OF SADOCHA v. UKRAINE)

(заява № 77508/11)

Стислий виклад рішення від 11 липня 2019 року

У липні 2011 року під час проходження митного контролю в аеропорту «Київ» (Жуляни) у ручній поклажі заявника було виявлено сорок одну тисячу євро. Оскільки заявник не задекларував вказану суму, його було звинувачено у порушенні митного законодавства України та вилучено тридцять одну тисячу євро.

У серпні 2011 року районний суд на підставі протоколу про порушення митних правил конфіскував тридцять одну тисячу євро, не взявши до уваги ні доводи представника заявника, що заявнику не було відомо про декларування іноземної валюти, ні те, що кошти були позичені ним у приватної особи на певний строк із зобов'язанням їх повернути.

Заявник звернувся до апеляційного суду, вказуючи на несправедливість та суворість покарання, однак апеляційний суд залишив рішення районного суду без змін.

До Європейського суду з прав людини (далі – Європейський суд) заявник скаржився за статтею 1 Першого протоколу до Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі – Конвенція) на конфіскацію його коштів, що поклало на нього непропорційний тягар, а також за статтею 6 Конвенції на неповідомлення його належним чином про судові засідання у його справі.

Розглянувши скарги за статтею 1 Першого протоколу до Конвенції, Європейський суд зазначив, що втручання у право власності заявника було законним, але щодо пропорційності такого втручання зауважив, що вивезення іноземної валюти з території України не заборонялося українським законодавством і обмежень на суму, якщо кошти були задекларовані, не було. Кошти заявником були отримані законно, але національні суди не розглянули це питання. Крім того, заявник не намагався умисно обійти митні правила, про що свідчить також непорушення органами державної влади кримінального провадження щодо нього. Європейський суд дійшов висновку, що конфіскована сума була значною для заявника, а доказів, що заявник міг завдати якоїсь серйозної шкоди державі внаслідок недекларування, не було. У зв'язку з тим, що конфіскація незадекларованої суми, яка поклала на заявника надмірний тягар, була непропорційною вчиненому заявником порушенню, Європейський суд констатував порушення статті 1 Першого протоколу до Конвенції.

Заявник також висував інші скарги за пунктом 1 статті 6 Конвенції щодо справедливості судового розгляду у його справі. Європейський суд дійшов висновку, що немає необхідності окремо розглядати питання щодо прийнятності та суті цих скарг.

Щодо присудження заявнику справедливої сатисфакції, Європейський суд зауважив, що це питання не готове до вирішення та відклав його.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

«1. *Оголошує* прийнятною скаргу за статтею 1 Першого протоколу до Конвенції;

2. *Постановляє*, що було порушено статтю 1 Першого протоколу до Конвенції;

3. *Постановляє*, що немає необхідності розглядати питання прийнятності та суті решти скарг заявника за статтею 6 Конвенції;

4. *Постановляє*, що в частині щодо відшкодування матеріальної шкоди внаслідок встановленого порушення питання справедливої сатисфакції не готове для вирішення і тому:

(а) відкладає розгляд цього питання в цілому;

(б) запрошує Уряд і заявника подати у тримісячний строк з дати набуття цим рішенням статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції свої письмові зауваження з цього питання і, зокрема, повідомити Суд про будь-яку угоду, якої вони можуть дійти;

(с) відкладає подальший розгляд цього питання і делегує Голові палати повноваження вирішити його за необхідності;

5. *Відхиляє* решту вимог заявника щодо справедливої сатисфакції.»